

ΑΞΙΟΤΗΡ

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΣ.

ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

Έτος Δρ. 22.
Έτος 26.

Διά τας Διατριβὰς τὸν εἰχ. λ. 15.
Διά τὰ Δικαστικά τὸν εἰχ. λ. 15.
Διά τὰς Εἰδοποιήσεις . . Δρ. 6.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ.

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ, τῆ 3 Αὐγούστου 1857.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἀναγγείλαντες ἐν τῷ προλαβόντι τοῦ Ἀστέρος ἀριθμῷ, ὅτι ἀπεφασίσθη ὀριστικῶς ἡ σύστασις τοῦ Ἱερατικοῦ Σχολείου ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως, ἀπεφύγομεν νὰ προσθέσωμεν παρατηρήσεις τινὰς περὶ τοῦ μὴ καταλλήλου τῆς θέσεως ταύτης, ὡς ἐπιθυμοῦντες νὰ ἴδωμεν ὅπως δῆποτε ἀρχόμενον τὸ ἀξιόλογον τοῦτο ἔργον, καὶ ἀφίνοντες εἰς τὴν πρόδοον τοῦ χρόνου τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων. Παρατηροῦντες ὅμως, ὅτι οὐ μικρὰ πρόκειται νὰ γείνη δαπάνη πρὸς παρασκευὴν τῶν ἀναγκαίων αἰθουσῶν καὶ δωματίων, καὶ ὅτι μετὰ τὴν δαπάνην ταύτην ὁ σκοπὸς βεβαίως ἀποτυγχάνει διὰ τὸ στενὸν τοῦ τόπου καὶ τὸ ἀκατάλληλον τῆς ὀρισθείσης θέσεως, νομίζομεν καθήκον ἡμῶν νὰ υποβάλωμεν εἰς τὴν κρίσιν τῶν Ἀρχῶν τὰς σκέψεις πολλῶν φρονιμῶν πολιτῶν, οὓς ἠκούσαμεν ἐπιχειροῦντας τὴν ἀπόφασιν ταύτην, καὶ τῶν ὁποίων συμμερίζομεθα τὰς παρατηρήσεις ὡς ὀρθὰς καὶ συμφώρους μετὰ τὸ συμφέρον τοῦ τόπου καὶ τοῦ Καταστήματος.

Κατὰ τὸν Νόμον τὸ Ἱερατικὸν Σχολεῖον θέλει περιέχει τὸ πολὺ 40 μαθητὰς ἐνδιαιωμένους καὶ διδασκομένους. Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Σχολείου, καὶ φυσικῶς τῷ λόγῳ οἱ ἀναγκαιοῦντες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν μαθητῶν ὑπηρετῶν καὶ μάγειροι θέλουσιν ὁμοίως ἐνδιαιωθῆναι ἐν αὐτῷ. Ὡστε 50 τουλάχιστον ἄνθρωποι θέλουσι κατοικεῖν ἐν τῷ Καταστήματι τούτῳ καὶ παρεκτὸς τῶν ἀναγκαίων κοιτῶνων πρὸς κατοικίαν, ἀπαιτοῦνται καὶ τρεῖς τουλάχιστον αἰθουσαι διὰ τὰς παραδόσεις τῶν μαθημάτων. Πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατόν νὰ οἰκοδομηθῇ τοιοῦτον Κατάστημα εἰς τὸν στενὸν τόπον ὅστις ἐχρησίμευε μέχρι τοῦδε εἰς κατοικίαν τριῶν περῶν; Ἀλλὰ λέγουσί τινας, ὅτι προσωρινῶς θέλει ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ τὸ Ἱερατικὸν Σχο-

λεῖον, καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου, ἀφοῦ προσέλθωσι πολλοὶ μαθηταί, θέλει οἰκοδομηθῆ ἀλλαγῶν κατάλληλον καὶ εὐρύχωρον Κατάστημα. Καὶ ὅμως, παρατηροῦσιν ἄλλοι, καὶ παρατηροῦσιν ὀρθότατα, ὅτι διὰ τῆς νῦν γινομένης δαπάνης εἰς παρασκευὴν τοῦ προσωρινοῦ τούτου Καταστήματος εἶναι δυνατόν νὰ παρασκευασθῇ ἀλλαγῶν εὐρυχωρότατον τὸ διαρκὲς καὶ παντοτεινόν, ὡς θέλομεν ἀποδείξειν κατωτέρω.

Παρεκτὸς δὲ τῆς στενότητος τοῦ τόπου, οὐδόλως φαίνεται κατάλληλος ἡ θέσις, ὅπως ἐνδιαιωτῶνται καὶ διδάσκωνται ἐκεῖ νέοι εἰκοσαετείς, μέλλοντες νὰ χειροτονηθῶσιν Ἱερεῖς· διότι, ὡς γνωστὸν, ἐν τῇ ἀπέναντι τῆς Μεταμορφώσεως πλατείᾳ τοῦ Ὁ θ ω ο ς γίνεται κοινὴ τῶν πολιτῶν συνάθροισις καὶ διασκέδασις προ τοῦ δείπνου καὶ μετὰ τὸν δείπνον, καὶ μουσικὴ παινίζει συχνότατα, καὶ πολλάκις καθ' ἡμέραν. Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ ἡσυχάζωσιν ἐν τῷ Σχολείῳ, ἢ νὰ μελετῶσιν οἱ τηλικούτοι μαθηταί, ἀκούοντες τὴν ἀπέναντι παινίζουσαν μουσικὴν καὶ τοὺς ἐξέθων διαβαίνοντας καὶ τραγουδοῦντας περιπόλους; Ἐπειτα πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνωνται ἐν ἡσυχίᾳ τὰ μαθήματα ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς Μεταμορφώσεως, ὅπου συχνότατα τελοῦνται Βασιλικαὶ καὶ Ἐθνικαὶ ἑορταί, καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ σημαντικὰ λείψανα ψάλλονται ἐκεῖ, καὶ ἐντεῦθεν συρροὴ λαοῦ, καὶ θόρυβος ἀκατάπαυστος ὑπάρχει ἐν τῷ περιβόλῳ ἐκείνῳ;

Ταῦτα φρονίμως παρατηροῦντες πολλοὶ, ἀσπάζονται μᾶλλον τὴν πρώτην γνώμην, τὸ νὰ γείνη δηλ. τὸ Ἱερατικὸν Σχολεῖον ἄνωθεν τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς τὸ ὑπάρχον Ἐπιτροπικόν. Καὶ ἀληθῶς ἡ θέσις ἐκείνη εἶναι ἡ προσηγορώτερά· διότι πρῶτον μὲν κεῖται ἐκτὸς τῆς πόλεως, καὶ οὐ πολὺ ἀπέχουσα, ὥστε νὰ μὴ ἦναι δύσκολόν εἰς τοὺς Διδασκάλους νὰ προσέρχωνται· δεύτερον δὲ ὑπάρχουσιν ἤδη ἑτοιμα τὸσαῦτα δωμάτια, ὥστε νὰ γείνη ἑναρξίς τῶν μαθημάτων, συγχρόνως δὲ νὰ οἰκοδομῶνται ὅσα ἄλλα ἀναγκαῖοι δωμάτια· τρίτον δὲ τὸσαῦτα ὑπάρχει εὐρυχωρία δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ Ἐπιτροπικοῦ, ὥστε δυνατόν ἐν μεγίστῃ εὐκολίᾳ, καὶ τὸ πολὺ ἐντὸς δύο

μηνῶν, νὰ προστεθῶσι τὸσαῦτα δωμάτια, ὥστε διὰ μιᾶς καὶ τριῶν αὐτῆς δαπάνης νὰ καταρτυθῇ Κατάστημα, οὐχὶ προσωρινόν, ὡς τώρα πρόκειται νὰ γείνη, ἀλλὰ παντοτεινόν.

Ἀλλὰ, λέγουσιν οἱ μὴ ἐγκρίνοντες τὴν θέσιν ἐκείνην, ἱατρικὴ γνωμοδότησις ἀπαγορεύει τὴν ἐκεῖ σύστασιν τοῦ Ἱερατικοῦ Σχολείου· διότι τὸ παρακείμενον νεκροταφεῖον ἀπόζει ὀσμὴν, ἐπιβλαβὴ γεννησομένην εἰς τὴν ὑγίαν τῶν μαθητευομένων. Δὲν παραξενεύομεθα διὰ τὸν γνωμοδοτήσαντα Ἱατρὸν· ἀποροῦμεν ὅμως, πῶς αἱ προσήκουσαι Ἀρχαὶ ἔδωσαν προσοχὴν εἰς τὸσον παράλογον καὶ παράφρονον γνωμοδότησιν, οὐδόλως συλλογισθεῖσαι, ὅτι πρὸ εἰκοσι περὶ τοῦ ἐτῶν ἐκκλησιάζεται ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἄπειρον πλῆθος πολιτῶν καὶ ὅμως οὐδεὶς οὐδέποτε εἶπεν, ὅτι ἡσθάνθη δυσωδίαν ἀπὸ τοῦ νεκροταφείου ἐξερχομένην. Τόσον δεξυτάτην ἔχει τὴν ὄσφρησιν ὁ προκομμένος Ἱατρὸς, ὥστε αὐτὸς ἡσθάνθη ἐν μιᾷ στιγμῇ ὅ,τι δὲν ἡσθάνθησαν χιλιάδες ἀνθρώπων εἰκοσι ἤδη ἔτη; καὶ αἱ προσήκουσαι Ἀρχαὶ τοσοῦτον ἔχουσιν, ἢ πρέπει νὰ ἔχωσι σέβας, εἰς τὴν γνωμοδότησιν τῆς ἐξοχότητός του, ὥστε νὰ πιστεύωσι μᾶλλον εἰς τὰς ἀνοήσιας αὐτοῦ, παρὰ εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν αἰσθήσεις; Συχνότατα ὁ Σ. Μητροπολίτης Ἱερουργεῖ ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου· καὶ ὄχι μόνον Ἱερουργεῖ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, ὡς ἰδίῳ ὄμμασι πολλάκις εἶδομεν, προσκαλεῖται ὑπὸ τῶν συγγενῶν τῶν τεθνεώτων ν' ἀναγνώσῃ τὴν Συγχωρητήριον εὐχὴν ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῶν κεκμηκῶς λοιπὸν καὶ νήστης ἴσταται πολλάκις μίαν ὥραν ἐν αὐτῷ τῷ Νεκροταφείῳ, καὶ ἀπὸ τάφου εἰς τάφον μεταβαίνων ἀναγινώσκει τὴν εὐχὴν, ταλαιπωρούμενος ὁ ἀξιόσεβαστος γέρον ἐν τῇ συνήθει αὐτοῦ καλοκαγαθία, ὅπως εὐχαριστήσῃ τοὺς νομίζοντας, ὅτι ἀναγινώσκοντες τοῦ Ἀρχιερέως τὴν Συγχωρητήριον εὐχὴν ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν συγγενῶν αὐτῶν, ἀφεθήσονται αὐτῶν αἱ ἁμαρτίαι. Ἐρωτῶμεν λοιπὸν τὸν Σ. Μητροπολίτην, ἡσθάνθη ποτὲ δυσωδίαν ἐξερχομένην ἀπὸ τῶν τάφων; Ἐρωτῶμεν ὁμοίως πάντας

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΙΚΙΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΩΝ.

Μετὰφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Ἄπειροι μεταναστεύει, ἐγένοντο ἐπὶ τῆς γῆς· ἀλλ' αἱ αἰτίαι καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν ὑπῆρξαν διάφορα. Ὁ θεὸς πρὸς εὐκρινεστέρην διάκρισιν θέλομεν διαίρεσιν αὐτὰ εἰς ἑξὶ διαφόρους κλάσεις.

Α'.

Τριακόσια πεντήκοντα περίπου ἔτη μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ ἀνθρώπινον γένος ἀπετέλει ἀλόγη μίαν μόνην οἰκογένειαν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν θάνατον τοῦ Νῶε οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ πολυπλασιασθέντες, διεχωρίσθησαν, καὶ διεσπάρησαν εἰς νέας οἰκήσεις· ὥστε ἐλάττω φυλὴ ἀπέτελεσεν ἕδιον ἔθνος. Οὕτω λοιπὸν κατωκίθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ διάφοροι τῆς γῆς χώραι εἰς τρόπον, ὥστε αἱ πρῶται κατοικισθεῖσαι δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ τρέφωσι τοὺς ἐαυτῶν κατοίκους. Τοιοῦ-

τον ὑπῆρξε τὸ πρῶτον εἶδος τῶν ἀποικίων ἔργον δηλαδὴ τῆς ἀνάγκης· καὶ ἴδιον αὐτοῦ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ ὑποδιαίρεσις τῶν ἀνθρώπων εἰς φυλὰς ἢ ἔθνη.

Β'.

Ὁὕτω διεσπάρησαν τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ πάσης τῆς γῆς· ἐπιφανείας, ἐκάστη χώρα δὲν ἦτο ἀρκούντως καταφυμένη, ὥστε νὰ μὴ δύνωνται νέοι κάτοικοι νὰ συμμερίζωνται αὐτὴν μετὰ τῶν πρώτων κατοίκων. Ἐφ' ὅσον αἱ κατοικίαι τῶν ἀνθρώπων ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τοῦ κοινοῦ κέντρου, ἀφ' οὗ εἶχον ἐξέλθει ὅλα τὰ ἔθνη, ἐλάττω οἰκογένεια ἀποχωρίζομένη ἐπλανᾶτο κατ' ἀρέσκειαν, οὐδεμίαν ἔχουσα σταθερὰν κατοικίαν. Ὅπου ὅμως ἤθελεν ἀποκατασταθῆ μείζων ἀριθμὸς ἀνθρώπων, ἐκεῖ ἡ συνίθρησις τῶν ἀμοιβαίων ἀναγκῶν ἀπετέλει κοινωνίαν. Ἡ φιλοδοξία, ἡ βία, ὁ πόλεμος, καὶ ἐνίοτε ὁ ἀγένητος πλῆθυσμός, ἠνάγκαζον μετὰ ταῦτα μέλη τινὰ τῶν κοινωνιῶν τούτων νὰ ζητήσωσι νέας κατοικίας. Ἐντεῦθεν ὁ Ἰναγὸς, καταγόμενος ἐκ τῆς Φοινίκης, ἐθελήσεν ἐπὶ τῆ Ἑλλάδι τὸ Βασιλεῖον τοῦ Ἀργεῦς, ἔπειτα ἀφῆρξεν ἀπὸ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ ὁ Δαναὸς, ἄλλος οὗτος τυχοδιώκτης ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἐξελθὼν. Ὁ Κάδρος, οὐ πολὺ μὲν ἀναφανῆ ἐνώπιον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἁγίνου, Βασιλεὺς τῆς Τύρου, μετηνάστευσεν εἰς τὰ σύνορα τῆς Φωκίδος, καὶ ἐθεμελίωσε τὰς Θήβας. Ὁ Κέραιος ἠγορήμενος ἀποικία Αἰγυ-

πτιῶν, ἔκτισε τὴν πόλιν ἐκείνην, ἧτις ἔπειτα μετονομασθεῖσα Ἀθῆναι κατέστη ἐστία πῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Ἡ Ἀφρικὴ εἶδεν ἀνεγερθέντα τὰ τεῖχη τῆς Καρχηδόνας, ἧτις κατ' ὀλίγον κατέστησαν αὐτὴν φόρου ὑποτελή· ἡ δὲ Ἰταλία εἰδέθη τοῦ Ἑρῶε, ὅσοι διεσώθησαν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς ἐαυτῶν πατρίδος. Οἱ νέοι οὗτοι κάτοικοι ἔφερον μετ' ἐαυτῶν τοὺς νόμους καὶ τὰς τέχνας τῆς ἰδίας πατρίδος εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας, εἰς ἃς ἡ τύχη ὠδήγει αὐτοὺς· ἀλλὰ δὲν ἐπυγνάριζον, εἰ μὴ μικρὰς κοινωνίας, ἀπάσας σχεδὸν καθιταμένους εἰς δημοκρατίας. Ὁ πολυπλασιασμός τῶν πολιτῶν ἐν τινι ἀριμνήνῃ ἢ ὀλίγον καρποφόρῳ περιφερείᾳ ἠπέλει τὴν ἐλευθερίαν. ὅθεν ἡ πολιτικὴ ἐπενόησεν ὡς μέσον θεραπείας τὴν σύστασιν ἀποικίων. Ἀλλαγῶν δὲ ἡ ἀπόλειξις τῆς ἐλευθερίας, αἱ ἐπαναστάσεις, οἱ φατρίαι, ἠνάγκαζον ἐνίοτε μέρα τοῦ λαοῦ νὰ ἐγκιταλείπῃ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, ἵνα σχῆται τινὰ κοινωνίαν μᾶλλον συμφωνοῦσαν πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ. Τοιοῦτην ἔχουσιν ἰδίως ἀφορμὴν αἱ πλείοντα τῶν Ἑλληνικῶν ἀποικίων εἰς τὴν Ἀσίαν, τὴν Σικελίαν, τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Γαλιτίαν· σκοποὶ δὲ κατακτητικοὶ δὲν ὑπαγέρουσαν αὐτάς. Κάτιοι δὲ συνήθως ἐκάστη ἀποικία διετήρει τοὺς νόμους, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν γλῶσσαν τῆς Μητροπόλεως, ἦτο ὅμως ἐλευθέρα, καὶ δὲν ἐξαρτάτο ἀπὸ τῶν θεμελιωτῶν αὐτῆς, εἰ μὴ διὰ τῶν δεσμῶν τῆς ἐγνωμοσύνης,

τοὺς λοιποὺς ἄρχοντας, ὅσοι ἐσεβάσθησαν τὴν γνωμοδότησιν τοῦ περιφήμου Ἱατροῦ, ὡς σοφὴν ῥήτραν, ἠσθάνθησαν πώποτε δυσωδίαν ἀπὸ τοῦ Νεκροταφείου, εἴτε ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου διατρίβοντες, εἴτε κάτωθεν τοῦ Νεκροταφείου διαβαίνοντες; Βεβαίως ὄχι· ἐκτὸς ἐὰν αἱ ῥίνες αὐτῶν εἶναι ἄλλης κατασκευῆς παρὰ τὰς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Καὶ ὁ λόγος εἶναι, ὅτι ὁ ἐνταφιασμός τῶν σωμάτων γίνεται μετὰ τῆς ἀνηκούσης προσοχῆς, βαθέων σκαπτομένων τῶν τάφων, καὶ μετὰ προσοχῆς περιφρασσομένων δι' ἀσβέστου καὶ Θηραϊκῆς. Διὰ τί λοιπόν, οὐδεμίαν ὑπαρχούσης αἰτίας, μεταχειρίζονται ὡς πρόφασιν τὸ Νεκροταφεῖον, ἵνα ἀποσπάσῃ τὸ Ἱερατικὸν Σχολεῖον ἀπὸ τῆς καταλληλοτάτης ἐκείνης θέσεως, καὶ ἐγκαταστήσῃ αὐτὸ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως, ὅπου ἀφύκτως ἀποτυγχάνει τῆς συστάσεως αὐτοῦ ὁ σκοπός;

Ἄλλ' ἐν τοσοῦτῳ ἄς παραδεχθῶμεν πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἀπὸ τοῦ Νεκροταφείου ἐξέρχεται δυσωδία, ἣτις θέλει εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ὑγείαν τῶν μαθητευομένων ἄς δώσωμεν καὶ ἡμεῖς προσοχὴν τινα εἰς τὴν πάσης προσοχῆς ἀναξίαν γνωμοδότησιν τοῦ προκομένου Ἱατροῦ. Πρὸς Θεοῦ, ἡ ὑγεία 10—20 μαθητῶν εἶναι ἀξία πλείονος προσοχῆς, ἢ ἡ ὑγεία χιλιάδων χριστιανῶν ἐκκλησιαζομένων ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου; Ἐκτὸς δὲ τῶν ἐκεῖ ἐκκλησιαζομένων, ἡ ὑγεία τῶν παροικούντων (διότι ἡ λεγομένη Ἰδραϊκὴ συνοικία κεῖται πλησιέστατα τοῦ Νεκροταφείου), δὲν εἶναι τάχα προσοχῆς ἀξία; Ἐὰν τὸ Νεκροταφεῖον ἦναι ἐπιβλαβὴς εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς, ὑψηλότατα ἀπ' αὐτοῦ κατοικήσαντες, φυσικῶ τῷ λόγῳ εἶναι ἐπιβλαβέστερον εἰς τοὺς πλησιέστατα αὐτοῦ κατοικοῦντας πολίτας. Διὰ τί λοιπόν δὲν λαμβάνεται περὶ αὐτῶν πρόνοια, ὥστε ἢ νὰ ἐμποδισθῶσι τοῦ νὰ οἰκοδομῶσιν οἰκίας παρὰ τῷ Νεκροταφείῳ, ἢ αὐτὸ νὰ μεταφερθῇ ἄλλαχού; Φροντίζομεν λοιπόν περὶ τῆς ὑγείας τῶν μαθητῶν τοῦ Ἱερατικοῦ Σχολείου, εἰς οὐδὲν λογιζόμενοι τὴν ὑγείαν χιλιάδων πολιτῶν ἐκκλησιαζομένων ἐκεῖ, καὶ σταθερῶς κατοικούντων πλησιέστατα τοῦ Νεκροταφείου. Περιέργος τῶν ἐπιλογικῶν!

Τὸ καθ' ἡμᾶς ἐκπληροῦμεν ἱερὸν καθήκον, προκαλοῦντες τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων Ἀρχῶν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, πρὶν εἶτι ἀποφασισθῇ ὀριστικῶς ἢ ἐγκαθιδρυσῆς τοῦ Ἱερατικοῦ Σχολείου ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Μεταμορφώσεως· διότι ἀφύκτως θέλει ἀποτύχει ὁ σκοπός τῆς συστάσεως αὐτοῦ, καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ γνώμη οὐ μόνον ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ πολλῶν φρονίμων πολιτῶν, οὓς ἠκούσαμεν περὶ τούτου λαλοῦντας. Σχολεῖον Ἱερατικὸν ἀπέναντι τῆς μεγάλης Πλατείας, ἐν ἣ καθ' ἑκάστην ἐσπέραν παινίζει μουσικῆ, καὶ ἅπαντες οἱ πολῖται, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, διασκεδάζουσι Σχολεῖον Ἱερατικὸν εἰς τὸ κεντρικώτερον μέρος τῆς πόλεως, ὅπου καὶ μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀκούονται τραγουδοῦντες ἀπῆδστατα καὶ ἀσεμνότατα ἄσματα οἱ ἀνοικονόμητοι περίπολοι, τοὺς ὁποίους κατὰ δυστυχίαν ἀδύνατον ὑπῆρξε νὰ περιστείλῃ μέχρι τοῦδε ἡ Ἀστυνομία μας, εἶναι τῆ ἀληθείᾳ καὶ

τοῦ γελοίου αὐτοῦ γελοιότερον. Πολλὰς παρὰ πολλῶν ἐδέθη γνώμη, ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ Πανεπιστήμια καὶ τὰ Γυμνάσια δὲν συμφέρει νὰ συνιστῶνται ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσι, ἀλλ' ὅσον τὸ δυνατὸν εἰς περιωρισμένους τόπους, ἐν οἷς ἐλλείπουσι τὰ θέατρα καὶ τὰ σκιράφια, καὶ ἄλλα τοιαῦτα διαφθορᾶς καταγώγια. Ἐὰν λοιπὸν τοιαύτη ὑπάρχῃ γνώμη διὰ τὰ Πανεπιστήμια καὶ τὰ Γυμνάσια (καὶ εὐχῆς ἐργον ἤθελεν εἶναι, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῆ), πόσω μᾶλλον πρέπει νὰ θεωρηθῇ σεβασμία διὰ Σχολεῖα Ἱερατικὰ, ἐν οἷς ἐκπαιδεύονται νέοι μέλλοντες νὰ χειροτονηθῶσιν Ἱερεῖς; Νοστιμώτατον θέλει εἶναι τῆ ἀληθείᾳ (καὶ τοῦτο θέλει συμβαίνει συχνότατα), ὅταν διδασκομένων ἢ γυμναζομένων τῶν μαθητῶν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, καὶ ψαλλόντων Χερουβικά καὶ Κοινωνικά, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἱερά ἄσματα, διαβαίνοντες ἐξωθεν, ἢ καὶ ἰστάμενοι ἐξωθεν τοῦ Σχολείου τρεῖς τέσσαρες βρακοφόροι, καὶ ἐνηγκαλισμένοι ἀλλήλους, ὅπως συνειθίζουσι, τὰς δὲ παρειὰς ἐπὶ τῶν χειρῶν στηρίζοντες, συμπάλλωσι τὸ ἀπῆδστατον ἐκεῖνο. Ἀ μὰ ν, ἢ ἄλλο τι ἐκ τῶν αἰσχυρῶν ἀσμάτων, τὰ ὁποῖα ἀυστόλως τραγουδοῦσι καθ' ὅλας τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμη τῇ μεγάλῃ Πλατείᾳ; ἢ ὅταν, προσευχομένων αὐτῶν ἐν κατανώξει, ἀκούηται ἐξωθεν τοῦ Σχολείου ἡ ἀπαισις αὐτῆ τριφωνία καὶ τετραφωνία.

Διὰ ταῦτα συνιστῶμεν εἰς τὴν σκέψιν τῶν ἀρμοδίων Ἀρχῶν νὰ μὴ ἀποφασίσωσιν ὀριστικῶς περὶ τοῦ Ἱερατικοῦ Σχολείου, πρὶν ἢ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν ὅλας ταύτας τὰς παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας ὑποβάλλομεν, οὐχὶ ὡς ἡμετέρας μόνον, ἀλλ' ὡς παρατηρήσεις πολλῶν φρονίμων πολιτῶν. Ἐλπίζομεν δὲ, ὅτι ὀρθότερον σκεπτόμενοι θέλουσι προτιμήσει τὴν θέσιν τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὡς κατὰ πάντα λόγον καταλληλοτέραν. Καὶ τέλος πάντων, ἐὰν θέλωσι νὰ δώσωσι προσοχὴν τινα καὶ εἰς τὴν πάσης προσοχῆς ἀναξίαν γνώμην τοῦ προκομένου Ἱατροῦ, ὅστις εὐρίσκει ἐπιβλαβὴ τὴν πλησίαιν τοῦ Νεκροταφείου, οὐδὲν εἶναι δύσκολον νὰ μετατεθῇ τοῦτο ἄλλαχού· διότι, ὡς προείπομεν, ἐὰν βλάβηται τοὺς μαθητὰς, βλάπτει καὶ τοὺς παροικούντας πολίτας, τῶν ὁποίων ὁμῶς αἱ ῥίνες ἔτυχον, ὡς φαίνεται, ἅπασαι ἀναισθητότεροι τῆς ῥίνος τοῦ ἐξοχωτάτου.

Η ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΙ Η ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΝΤΑΥΘΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΟΔΙΚΩΝ.

(Συνέχεια). Ἡμεθα βέβαιοι ὅτι ἤθελον παραμορφωθῆ οἱ λόγοι τοῦ Ἀστέρος ὑπὸ τῆς Ἐνώσεως, διότι τοῦτο ἐν μέρει μὲν συντείνει εἰς τὰ σχέδια τοῦ Νομολόγου αὐτῆς, ἐν μέρει δὲ συμβαίνει ἄκοντος αὐτοῦ. Ὁ Ἀστὴρ εἶπεν ὅτι ἡ νομοθεσία τοῦ Κ. Προέδρου τῶν ἐνταυθα Πρωτοδικῶν εἶναι ἐπιεικὴς, καὶ δὲν προὐκάλεσε τὸν Κ. Νομολόγον τῆς Ἐνώσεως νὰ δημοσιεύσῃ τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἐνταυθα Δικαστηρίου· ἀ) διότι ὅλοι οἱ εἰδήμονες τῆς ἐπιστήμης θέλουσι καυχᾶσθαι βλέποντες τὸ εἶδος τῶν ζητημάτων, ἃ θέτει ὁ ῥηθεις νομο-

λόγος, καὶ τὴν παράδοξον λύσιν, ἣν δίδει εἰς αὐτὰ· ὁθεν ἐκ πρώτης ὄψεως ἐνοουοῦσι τὸ ὀρθὸν τῶν ἀποφάσεων καὶ τὸ ἡμαρτημένον (τουλάχιστον) τῆς ἐπιεικείας· καὶ β.) διότι εἶναι περιττὸν νὰ λάβῃ τὸν κόπον αὐτὸς νὰ καταχωρίσῃ τὰς ἐπικρινομένας δικαστικὰς ἀποφάσεις, ἀφοῦ ἡμεῖς αὐτοὶ ὑπεσχέθημεν ὅτι εἰς εὐληπτον τρόπον θέλομεν δημοσιεύσει τὴν ἐννοίαν αὐτῶν τε καὶ τῶν παραπόνων τοῦ Κ. Νομολόγου. Εὐελπισοῦμεν δὲ ὅτι οὐδεμία πικρὰ ἀλήθεια, ἐκ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης προερχομένη, θελεῖ ἐνοχλήσει τὴν γέυσιν τῶν ΚΚ. Δικαστῶν, ἢ τοῦ προσώπου, ὅπερ ὁ Κ. Νομολόγος ἀποκαλεῖ νομικὸν μέλος τοῦ Ἀστέρος, φρονῶν ὅτι τὰ πάντα δὲν εἶναι γνωστὰ εἰς τὰς μικρὰς κοινωνίας μας. Ἡμεῖς ὁμῶς τῷ λέγομεν, ὅτι εἴμεθα πολλὰ ἄραιοι, καὶ διακρινόμεθα ἀκόμη καὶ τότε, ὅταν φανταζόμεθα, ὅτι εἴμεθα ἀσφαλεῖς, διότι οἱ τοῖχοι δὲν ἔχουσιν ὠτία· ἀλλ' ἡ παροιμία τοῦ Ἐνετικοῦ λαοῦ μᾶς διδάσκει, ὅτι καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουσιν ὠτία. Πιθανόν τὰ ὠτία ταῦτα νὰ μὴ δημοσιεύωσιν εἰς ὄλους ἐγγένει ὅσα ἀκούουσιν· ἀλλ' οὐχ ἦτον πολλοὶ γινώσκουσι τὰ πάντα· ὅθεν ὁ ἀγνοῶν ἄς ἐρωτᾷ, ἡμεῖς δὲ εὐχαριστοῦμεθα νὰ μάθῃ, ἂν ἔχη ἢ μὴ ὁ Ἀστὴρ νομικὸν μέλος· ἐὰν αὐτός, ὃν αἰνιττεται ὁ ῥηθεις νομολόγος, ἦναι τίμιος ἢ ἀτίμος; ὅποια ἔργα μετέρχεται, καὶ πῶς τὰ μετέρχεται; ὅλα ταῦτα τὰ ζητήματα καὶ οἰαδήποτε ἄλλα, τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀφορῶντα, ἄς προβληθῶσι καὶ ἄς λυθῶσι εἴτε κατ' ἰδίαν εἴτε δημοσίᾳ· τοῦτο εἶναι εἰς ἡμᾶς ἀδιάφορον. Ἀμφιβαλλομεν ὁμῶς, καὶ πολὺ, ἐὰν ἤθελε στέρξει εἰς τοιαύτην ἔρευναν καὶ ὁ ἐν λόγῳ νομολόγος, ὃν εὐρέως διαστέλλομεν ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ Συντάκτου τῆς Ἐνώσεως, ὅστις, καὶ περ δεχόμενος εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος του καὶ καλὰ καὶ κακὰ, ὁτὲ μὲν πληρόνων, ὁτὲ δὲ πληρονομένου, δὲν εὐθύνεται, εἰμὴ νομικῶς δι' ὅσα καταχωρεῖ εἰς αὐτὴν, καθόσον τὸ κοινὸν γινώσκει, ὅτι οὔτε ὁ Κ. Βαρβαρέσος γράφει τὰ κύρια ἄρθρα τοῦ Ἀστέρος, οὔτε ὁ Κ. Μελισταγῆς εἶναι τοσοῦτον ἀδαῆς τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης, ὥστε νὰ σοιοικίξῃ ἀφθῶνως εἰς ὀλίγας γραμμάς, δι' ὧν ἀπαντᾷ εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ Ἀστέρος. Ὅτι δὲ σοιοικίξει ὁ νομολόγος τῆς Ἐνώσεως, καὶ ἀφθῶνως καὶ ὑπερμέτρως σοιοικίξει, προκύπτει ἐκ τῆς ἀπλῆς ἀντιγραφῆς τῶν δύο τελευταίων λόγων τοῦ ἀρθριδίου του.

Ἴδου ἡ γλῶσσα, δι' ἣς ἀξιοῖ νὰ ἐπικρίνῃ τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐνταυθα Πρωτοδικῶν. «Ἡ Δικαιοσύνη καὶ ἡ τιμὴ, ἡ ὁποία εἶναι ὁ ὁδηγὸς τοῦ δημοσιογράφου, ὑπαγορεύει εἰς ἡμᾶς νὰ διαδηλώσωμεν τοῦτο, ἵνα μὴ συμπεριληθῶσιν ἀδίκως ἄλλα πρόσωπα ΠΑΝΤΩΣ ξένα εἰς τὴν σύνταξιν ταύτην, ὡς τοῦτο ΠΟΙΕΙ (1) τὸ νομικὸν μέλος ἐν τῷ ἄρθρῳ τοῦ Ἀστέρος. Ἄς ἔχῃ ἐπομένως ὀλίγην ὑπομονὴν ὁ κύριος οὗτος, καὶ θέλει πεισθῆ ὅτι ΚΑΤΑΧΩΡΟΥΝΤΕΣ, ὡς ἐπιθυμεῖ καὶ προκαλεῖ, ὁλοκλήρως τὰς ἀποφάσεις, ΠΡΟΚΥΨΕΙ ἀναντιρρόητος μὲν ἀλλὰ πικροτέρα ἢ ἀλήθεια τῶν ἐν ταῖς ζητήμασι τῆς Ἐνώσεως ἀναφερομένων. Ἐκ τῆς ὕψους καὶ ἐκ

(1) Τὸ ῥῆμα ὑποῖον ἐκλαμβάνεται εἰς ἡγ' ἡς γλῶσσαι καὶ ὡς ῥῆμα καὶ ὡς ἀνιῶ ῥῆμα εἰς τὴν ἑλληνικὴν πρότασιν ἵθεται ἀπὸ προηγουμένου τινὸς ῥήματος — ἀλλὰ τίνοσ;

ἢ διὰ τῆς ἀνάγκης κοινῆς τινος ὑπερασπίσεως· τὸν ἄντιον μάλιστα ἐφάνησαν εἰς τινὰς περιπτώσεις, εἰ καὶ σπανίως, ὡπλισμένοι κατ' ἀλλήλων. Τὸ δὲ ὑπερόν τοῦτο εἶδος τῶν ἀποικίων ἔσχε διαφόρους αἰτίας· ὁ σκοπὸς ὅμως, ὅστις χαρακτηρίζει αὐτὰς, εἶναι τὸ νὰ πολυπλασιασθῶσιν ἐν ταῖς ἔθνεσι τὰς ἀνεξαρτήτους κοινωνίας, νὰ αὐξήσωσι τὴν συγκοινωνίαν αὐτῶν, καὶ νὰ πολιτισθῶσιν αὐτὰς.

Ἄφου ἡ γῆ ἀπέκτησεν ἀρκετοὺς κατοίκους, ὥστε νὰ κατασταθῇ ἀναγκαία ἡ ἀπόκτησις διακεκριμένων ἰδιοκτησιῶν, ἐγγενήθησαν οὕτως ἐν αὐτοῖς διαφοραὶ ἐνεκα τῶν ἰδιοκτησιῶν τούτων· αὐταὶ δὲ αἱ διαφοραὶ ἐδικάζοντο διὰ τῶν νόμων εἰς τινὰς κοινωνίας, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς τὰς ἀνεξαρτήτους· ἐν ταύταις ἡ ἰσχὺς ἀπεβλήθη ἢ δὲ ἀσθενεῖα τοῦ νικητοῦ ἐδίδεν ἀφορμὴν εἰς δευτέραν τινὰ ἀρπαγὴν, καὶ ἐχρησίμευον ὡς ἐχέγγυον ἐπιτυχίας· διότι τὸ κατακτητικὸν πνεῦμα ἐπεκράτησεν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ νικητὴς, ἵνα ἀνατρέξῃ τὰ ὄρια τῶν κατακτητῶν του, διέτρεπε τοὺς νικημένους εἰς τὰς ὑποτεταγμένας αὐτῷ χώρας, καὶ τὰς εἰς ἐκεῖνους ἀντικύπτει γαίης διένεμεν εἰς τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ὑπικούς, ἢ εὐχοριεῖτο εἰς τὸ νὰ οἰκοδομήσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ ὀχυρώσῃ νέας πόλεις, τὰς ὁποίας κατέκρινε διὰ στρατιωτῶν ἰδίων, ἢ πολιτῶν ἐκ τῆς αὐτοῦ ἐπικρατείας. Τοιοῦτον εἶναι τὸ πρῶτον εἶ-

δος τῶν ἀποικίων, τοῦ ὁποίου ὄλων σχεδὸν τῶν ἀρχαίων Ἑθνῶν, καὶ μάλιστα τῶν μεγάλων Ἐπικρατειῶν, ἡ ἱστορία προσφέρει ἡμῖν παραδείγματα. Διὰ τοιοῦτων ἀποικίων ὁ μέγας Ἀλέξανδρος· συνεχεῖς πλῆθος λαῶν, τοσοῦτον ταχέως νικηθέντων ὑπ' αὐτοῦ. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐν αὐτῇ τῇ νηπιότητι τῆς αὐτῶν Δημοκρατίας μετεχειρίσθησαν τὸν τρόπον τοῦτον πρὸς αὐξάνειν αὐτῆς· καὶ ἐν ταῖς χρόνους τῆς μεγίστης αὐτῶν κυριαρχίας, ὁ τρόπος οὗτος ὑπῆρξε τὸ προπύργον, ὅπερ ἐπὶ πολλὴν καιρὸν ὑπερέσπισεν αὐτὴν κατὰ τῶν Πάρθων καὶ τῶν λαῶν τῆς Ἀρκτου. Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἀποικίων ἦτο συνέπεια τῶν κατακτητῶν, καὶ τοῦτο ἐζητήθη τὰς κατακτήσεις· θέλομεν ἀκολούθως ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν Ῥωμαϊκῶν ἀποικίων.

Αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν Γαλατῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν, αἱ τῶν Βανδάλων εἰς ὅλην τὴν Ἐυρώπην καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ αἱ τῶν Τατάρων εἰς τὴν Κίνα, ἀποτελοῦσι τὸ τέταρτον εἶδος τῶν ἀποικίων. Οἱ λαοὶ οὗτοι διωχθέντες ἀπὸ τῶν ἰδίων χωρῶν ὑπὸ λαῶν ἄλλων ἰσχυροτέρων, ἢ ὑπὸ τῆς ἐλλείψεως τῶν ἀναγκαίων, ἢ ἐλκόμενοι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας κλίματος θερνοτέρου καὶ γαίαν εὐφοροτέρων, διεμερίζοντο πρὸς τοὺς νικημένους τὰς κατακτητένας χώρας, καὶ ἀπέτελλον μετ' αὐτῶν ἐν ἔθνεσιν, διαφέροντες κατὰ τοῦτο τῶν ἄλλων

κατακτητῶν, ὅτι νινες ἐφαινότο ζητοῦντες ἐξ ἑθροῦς, ὡς οἱ Σκύθαι εἰς τὴν Ἀσίαν, ἢ προσπαθοῦντες νὰ ἐκτείνωσι τὰ ὄρια αὐτῶν, ὡς οἱ θεμελιῶται τῶν τεσσάρων μεγάλων Ἐπικρατειῶν. Ὁ σκοπὸς τῶν Βαρβαρικῶν τούτων ἀποικίων ὑπῆρξε τὸ νὰ ἐξαλείψωσι τὰς τέχνας, καὶ νὰ ἐγκαταστήσωσι τὴν ἀμαθειαν εἰς τὰς χώρας, ἐν αἷς κατεσταίνοντο. Συγγενῶς δὲ ἐπιπύκνωον ἐν αὐταῖς τὸν πληθυσμὸν, καὶ κατέστηνον ἰσχυρὰς Μοναρχίας.

Ε'. Τὸ πέμπτον εἶδος τῶν ἀποικίων εἶναι αἱ συσταθεῖσαι ὑπὸ πνεύματος ἐμπορικοῦ, καὶ πλουτιστατικῆς ἐαυτῶν κητροπείας. Ἡ Τύρος, ἡ Καρχηδὼν καὶ ἡ Μασσαλία, αἱ μόναι ἀρχαῖαι πόλεις, αἵ τινες θεμελιώσαν τὸ μετὰ γαλιεῖον αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου, εἶναι ἐπίσης αἱ μόναι, αἵ τινες ἠκολούθησαν τὸ σχέδιον τοῦτο ἐπὶ τινῶν ἀποικίων αὐτῶν. Ἡ Ἰτικὴ κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Τυρίων διακόσια περίπου ἔτη πρὸ τῆς φυγῆς τῆς Ἐλισσεῖς, τῆς μᾶλλον γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Διδώ, οὐδέποτε ἀντεποιεῖτο ἐξουσία· ἐπὶ τῶν γαλιῶν τῆς Ἀφρικῆς, ἐχρησίμευε δὲ ὡς καταφύγιον εἰς τὰς πόλεις τῶν Τυρίων, ὡς καὶ αἱ ἀποικίαι αἱ ἐν Μελίτη καὶ αἱ ἐν τῇ Κἀδίᾳ, ἣτις ἦτο ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ περιφημοτέρων Φοινικικῶν ἀποικίων, οὐδέποτε ἀντεποιεῖτο ἄλλης τινος κυριαρχίας.

της έννοιας της περικοπής ταύτης καταφαίνεται άναμφίβολως, ότι πάσα αιδώς άπεχαιρέτησε τόν έν λόγω νομολόγον. Τούτου ένεκα ήθέλωμεν αισχυνεσθαι ήμας αυτούς, εάν ήθέλωμεν καταβή εις οίαν δήποτε μετ' αυτού πάλιν, και εάν δέν ήθέλωμεν περιορισθί αυστηρώς έντός των άρχήθεν τεθέντων όρίων του γά καθήσυχάσωμεν διά της δημοσιογραφίας τους μη δυναμένους να κρίνωσιν οίκοθεν περί της ικανότητας των Κ. δικαστών, ήν διά ΓΝΩΣΤΟΓΑΤΟΥΣ λόγους άμφισβητεί ο νομολόγος της Ένωσεως.

Τούτων προταχθέντων κατ' ανάγκην, άς εξετάσωμεν τήν επίκρισιν του Κ. Νομολόγου.

Διά του πρώτου ζητήματος, ο προβάλλει και λύει ο ρηθεις νομολόγος, μέμφεται ούτος τήν ύπ' αριθ. 244 (Ε. Ε.) άπόφασιν των ένταυθα Πρωτοδικών διά τόν λόγον, ότι κακώς ήρμήνευσε τόν Νόμον 4 Β. 5. Τ. Ιδ του Κώδικος. Τι δέ λέγει ο νόμος ούτος; και τις ή δίκη έφ' ης έφηρόσθη; Ο Νόμος ούτος λέγει ότι ή προίξ ή παρά του πατρός δοθείσα τή θυγατρί επιστρέφεται τώ πατρί μετά τόν θάνατον της θυγατρός. Τόν νόμον τούτον οι Έταλοι, καθό έγγύτεροι διάδοχοι της Ρωμαϊκής εθνικότητας και των Ρωμαϊκών παραδόσεων, ήρμήνευσαν κατά τόν λογικώτερον τρόπον και συμφώνως πρός τάς λοιπάς διατάξεις της Ρωμαϊκής νομοθεσίας, ήτις θεωρεί τήν προίκα ιεράν ήνα δι' αυτής άνακουρίζωνται τά γαμικά, βάρη ών τό κυριώτερον είναι τό άφορών τήν άνατροφήν των παιδών (Dolium causa semper et ubique praecipua est; nom et publice in terets dotes mulierum conservari, quum dotatas esse feminas ad sobolem procreandam, replendasque liberis civitatis maxime sit necessarium (N. I. D. 23. 3) οθεν ουδέποτε άμφίβαλον οι Έταλοι, ότι ο ρηθεις νόμος έμφανίζει, ότι τότε μόνον επιστρέφεται ή προίξ τώ προικοδότῃ πατρί, όταν δέν ήθελον ύπάρχει τέκνα. Τήν έρμηνείαν ταύτην παρεδέχθησαν ού μόνον άπαντες οι νεώτεροι συγγραφείς, έν οίς και οι έμβριθέστεροι Γερμανοί, αλλά και άπαντα τά Δικαστήρια έναντίον της γνώμης τινών παλαιών συγγραφέων, οτινές έπρόνου, ότι άδιακρίτως επιστρέφεται ή προίξ τώ πατρί άμα άποθανούσης της θυγατρός. Νυν δέ τό να επιμένη τις ότι ή γνώμη των τελευταίων είναι ορθή, είναι τό αυτό ως αν ήθελον επιμένη, ουχι εις τήν διευκρίνησιν της πλάνης, άλλ' εις τήν μή διευκρίνησιν αυτής. Ο νόμος άρα είναι σύμφωνος πρός τό άπανταχού της Ελλάδος επικρατούν έθιμον τό εις τήν ορθήν έρμηνείαν του αυτού νόμου στηριζόμενον, καθ' ο ύπαρχόντων τέκνων, ο σύζυγος ως έπίτροπος των τέκνων του, ή αυτά τά τέκνα διατηρούσι τήν προίκα. Τό δέ Δικαστήριον, όπερ δέν έδέχθη τήν έρμηνείαν των Κ. Δικηγόρων Στούπη και Βασιλοπούλου, άλλ' έδέχθη τήν του Κ. Δικηγόρου άριστα ήρμήνευσε τόν νόμον, καθότι εις τήν δίκην, ήν άφορά ή έν λόγω άπόφασιν των ένταυθα Πρωτοδικών ύπάρχον τέκνα εκ του γάμου, δν ο σκληροκαρδιος εκείνος πατήρ, οστις άπαιτεί τήν επιστροφήν της προίκος, καιπερ ύπαρχόντων τέκνων, ψευδώς ηυλόγησεν άλλως δέν ήθελε φέρεσθαι τοσοούτον άπανθρώπως. Ίδου λοιπόν τις ή πρώτη μέμφις του νομολόγου της Ένωσεως !!! Η άπλή εκθεσις αυτής άρκεί ήνα πείση εκάστον ότι

τό Δικαστήριον έπραξεν ό,τι πράττουσιν όλα τά λοιπά πολιτισμένα έθνη, και ό,τι τό έθνος ήμών επιθυμεί ήνα ισχύη εις τό κεφάλαιον τούτο των οικογενειακών ένδίκων σχέσεων. Άλλ' άς ιδώμεν τις ή δευτέρα μέμφις, ήν έπάγει ο νομολόγος κατά του Δικαστηρίου.

Η δευτέρα μέμφις γίνεται κατά της ύπ' αριθ. 289 (Ε. Ε.) άπόφασεως των ένταυθα Πρωτοδικών, ήτις εκήρυξεν έγκυρον διαθήκην τινά προσβληθείσαν ως άκυρον διά τόν λόγον, ότι ο διαθέτης άντί να ειπή, ότι έγκληστῆ κληρονόμος του τά τέκνα του Α. Β. και Γ. άρίων ει; αυτού; όλην του τήν περιουσίαν, άπ' εύθείας ειπεν, ότι άφίνει ει; τά τέκνα του Α. Β. και Γ. άπαντα τήν περιουσίαν του. Στηρίζει δέ τήν μομφήν του ταύτην ο Κύριος Νομολόγος εις τόν νόμον 1 § 3 Β. 28 Τ. 6 των Πανδέκτων ότι έχει ως εξής: Substituere liberis pater non potest, nisi si heredem sibi instituerit, nam sine heredis institutione nihil in testamento scriptum valet (δέν δυναται ο πατήρ να υποκαταστήσῃ τά τέκνα του εις τήν κληρονομίαν, εάν δέν έγκαταστήσῃ κληρονόμον, καθότι άνευ έγκαταστάσεως κληρονόμου ούδέν εκ των έν τή διαθήκῃ γραφέντων ισχύει). Αλλά φαίνεται ότι δέν άνέγνωτε και τάς περί έγκαταστάσεως κληρονόμου λοιπάς διατάξεις του Ρωμαϊκού δικαίου ο Κ. Νομολόγος; άλλω; ήθελε προτιμήσει κατ' άλλης τινός άποφάσεως να σρέψῃ τά νομικά δήθεν βέλη του. Έπρεπε τουλάχιστον να αναγνώσῃ τό Σύγγραμμα του Κ. Καλλιγᾶ, και ήθελον εύρει έν αὐτῷ (έν Β. Ε'. Μ. Α'. Κ. Ε'. § 203) ότι άπαράιτητον προσόν της διαθήκης είναι ή ένστασις κληρονόμου (heredis institutio), και μάλιστα τό πάλα άμπτειρώ; άπαιτείτο να γραφήται ο κληρονόμος επί κεφαλῆς της διαθήκης; ωστε όσα προηγούντο τούτου ως μηδέν έλογίζοντο. Κατ' όλίγον όμως; ή άυστηρότης αυτή έμστράσθη, έωτοῦ κατά τόν Ίουστινιανόν είναι άδιάφορον κατά ποίαν τάξιν και διά ποίων λέξεων γράφεται ο κληρονόμος, άρκεί εκ της έκφράσεως να εξάχγηται ωρισμένον πρόσωπον τό όποιον ειχε κατά νοῦν ο διαθέτης η Συμβουλευόμενος; δέ και τούς νόμους εις ού; περπατέμπε ο Κ. Καλλιγᾶς ή μάλλον ειπείν οι Γερμανοί Νομοδιδάκταλοι, ών τάς γνώμας αξιολόγως περιετάνει ο Κ. Καλλιγᾶς, ήθελον εύρει ο Κ. Νομολόγος ότι « non interest si dicatur heredem facio, vel instituo, vel volo, vel mando, vel cupio, vel esto, vel erit, sed quibuslibet confecta sententia si vel quolibet loquendi genere formata institutio valeat, si modo per eam liquebit voluntatis intentio κλ. κλ. » Οθεν άφοῦ κατά νόμον είναι άδιάφορον διά τίνων λέξεων άποτελείται ή έγκατάστασις του κληρονόμου, τό μόν ένταυθα Πρωτοδικεϊον ορθῶ; άπεφήατο, ότι δέν είναι άκυρος ή διαθήκη μόνον διότι έλλείπει εκείθεν ή φράσις « έγκληστῆ κληρονόμος μου » και έτεθη άντ' αυτής άρίων όλην τήν περιουσίαν μου εις τά τέκνα μου Α. Β. και Γ. ο δέ Κύριος Νομολόγος δεικνύει άσύγνωστον άμαθειαν επιμένον ότι πρέπει να έφαρμοσθῃ νόμος όστις προφανῶ; καταργήθη υπό του άνωτέρω μεταγενεστέρου νόμου του Κώδικος, και όστις, και αν ισχυεν, ήθελε χρίζει έρμηνείας, ής τό εξαχόμενον κατά τήν κρίσιν όλων των νομοδιδασκάλων και όλων των δικαστηρίων συμφωνεί πρός τήν επικρινομένην άπόφασιν των ένταυθα Πρωτοδικών, καθόσον ο λόγος δι' δν άπαιτείται ή έγκατάστασις του κληρονόμου είναι ήνα προκύπτῃ εύκρινῶς; ότι ο διαθέτης δέν άπέβλωσεν έν μέρει μὲν μετ' διαθήκην, έν μέρει δέ, άνευ διαθήκης (όπερ άποπον κατά τό αξίωμα nemo partim testatus partim intestatus moritur) έτι δέ και ήνα εξάχγηται τι; ο εκτελέσων τήν διαθήκην; οθεν, εάν άμφότερα ταῦτα προκύπτωσιν άνενδοιάστως, ούδεις δικαστή; έχει τό δικαίωμα να άκυρώσῃ τήν διαθήκην του πολίτου επί μόνῃ τῇ προφάσει, ότι δέν έχει-

νε χρήσις των λέξεων άγκληστῆ κληρονόμου μου τόν δεύνα ». Δέν πιστεύομεν δέ να φρονή ο Κ. Νομολόγος ότι τά κείμενα των νόμων πρέπει να έφαρμόζονται κατά γράμμα, διότι τότε πρέπει να τόν μεταχειρισθώμεν ως άντάρτην κατά της επιστήμης του δικαίου, ής οι άνώτεροι λειτουργοί καθιέρωσαν διά πάυ έμφαντικῶν άποφθεγμάτων τήν άρχήν, ότι οι νόμοι δέν εφαρμόζονται κατά γράμμα αλλά κατά τό ύπαγορευτῶν αὐτοῦ; πνεῦμα; τούτων ένεκα έρρέθη ότι scite leges non est verba earum tenere, sed vim et mentem (τό γινώσκειν τούς νόμους δέν συνίσταται εις τό να ήναι τι; έγκρατής των ρημάτων αὐτῶν, άλλ' [εις τό να ήναι έγκρατής] της δυνάμεως και του πνεύματος των) έτι δέ ότι qui haeret in litera, haeret in cortice (όστις προτκολλάται εις μόνον τό γράμμα, προσκολλάται εις μόνον τόν φλοιόν) κούφως πως άρίων, δηλαδή, τόν πυρήνα να τόν φάγῃ ο άγγίνους άνθρωπος. Και αὐτοί οι Άγγλοί, οίτινες; κατ' άρχάς έπέμενον τοσοούτοις τήν κατά γράμμα έφαρμογήν του νόμου, τούτου δέ ένεκα έπιέβαλον τήν θέλησιν των ταύτην εις τινά των δικαστηρίων των, βραδυτέρον ήναγκάσθησαν, ύπέκριντες εις τήν λογικήν του έρμηνείαν τούς νόμους; αναγκην, να σχηματίσωσι τά λεγόμενα δικαστήρια της επισεικείας, δι' ών συγκρινάται ουσιαδῶς ή άυστηρότης του μη έρμηνευτικού συστήματος; και προλαμβάνονται να επιζήμιοι αὐτοῦ συνέπειαι. Οθεν ύπ' άλλας τάς έπόψεις εξεταζόμενῃ και ή δευτέρα αὐτη μέμφις του Κυρίου Νομολόγου ήνα τοσοούτο σαθρά και άνοπόστατος, ωστε πεπαίλαμεν, ότι όσα περιεφρονητικῶ; άπεκρούσθη ύπ' όλων των νομικών τόσῳ περιφρονητικῶς; οίλει άποκρουσθῆ και υπό των μη νομικών, πολλοί των όποιων, και άγγινούστατοι μάλιστα, ακούσαντες προφορικῶς τήν έννοιαν εκάστου ζητήματος, εκπλαγέντες μάς ειπον « αλλοίμονον αν οι δικασται έφαρμόσωσι τοιοῦτοτρόπως τόν νόμον! » Καί τῷ όντι αλλοίμονον εις τήν Έλληνικήν κοινωνίαν, αν τά δικαστήρια μας ειπωσιν ότι πρέπει να επιστρέφεται εις τόν προικοδότην πατέρα ή πάππον ή άλλον συγγενῆ ή προίξ, όταν, άποθανούσης της προικοθίσεως συζύγου, ύπάρχωσι τέσσαρα ή εξ ή δέκα άνήλικα τέκνα, ένω ρηθῶς ο νόμος διατάσσει ότι ή προίξ είναι ιερά κυρίως διά τήν άνατροφήν των τέκνων; αλλοίμονον, αν ειπωσι τά δικαστήρια ότι είναι άκυρος ή διαθήκη εκείνη, εις ήν ο διαθέτης λέγει άρίων όλην μου τήν περιουσίαν εις τά τέκνα μου Α. Β. Γ. και δέν λέγει καθιστῆ κληρονόμος μου τά τέκνα μου Α. Β. Γ. ένω ρηθῶς νόμος λέγει ότι είναι άδιάφορον διά τίνων λέξεων γίνεται ή έγκατάστασις του κληρονόμου! Τοιαῦτα επιφρονήματα όμως; δέν άρμόζουσιν εις τά Έλληνικά δικαστήρια, άπερ ήδη εύρίσκονται εις λίαν εύχρηστον κατάστασιν, και άπερ όσμημέραι προάγονται και βελτιούονται συνιστώμενα τό έθνος; εις τά όμματα των ξένων, άλλ' άρμόζουσιν εις εκείνους οίτινες; άνήκοντες; επιχειροῦσι τήν μέμφιν των δικαστικῶν άποφάσεων, λησμονούντες τό « ού πάντος πλείν εις Κόρινθον » ή τό άρεστότερον τῷ Κ. Νομολόγῳ λατινικόν ρητόν non omnia possumus omnes.

Ταῦτα δέ μόνον ένόσω αι έν λόγῳ μέμφεις άποδίδονται εις cacothetes scribendi; άλλ' εάν προθώμεν περαιτέρω και εξηγήσωμεν αὐτάς διά του cacothetes carpendi, τότε ένω άφ' ενός πρέπει να έλεεινολογήσωμεν τούς ύποκινούντας τά τοιαῦτα, λέγοντες; αλλοίμονον και τρισαλλοίμονον δι' αὐτούς; άφ' έτέρου έχοντες; ύπ' όψιν τήν πρόβδον του Έθνους και τήν βαθμιαίαν διόρθωσιν όλων των πλημμελειῶν μας, δέν κάμνομεν τήν χάριν εις τόν Κ. Νομολόγον να τῷ ειπωμεν σοβαρῶς τε και σπουδαίως; τό « pulchrum est accusari ab accusandis » ή τῷ Ιλαρῶς; και εύθύμως; τῷ λέγομεν ότι « πάσι ο καιρῶς ποῦ έδεναν τά σκυλιά μετ' τά λουκάνικα ». (Ακολουθεί.)

της, ή του εμπορίου της; Ίσθρίας, χωρὶς του να επιβάλλῃ εις αὐτήν νόμους; ωτιτύως; ή θεμελιῶν; του Αιλιουαίου έν Σικελία δέν ύπαγορευθῆ υπό κατακτητικῶ πνεύματος των Τυρίων επί της; μεγάλης εκείνης νήσου. — Τό εμπορίον δέν ύπῆρξεν ο σκοπός; της; Καρχηδόνος; άλλ' όμως; διά του εμπορίου έπεγείρησε να μεγαλυνη. Διά να επεκτείνη τό εμπορίον της, ή διά να τρηθῇ αὐτό αποκλειστικῶς, κατέστη πολεμική, και έπολέμησε κατά της Ρώμης διά τήν Σικελίαν, τήν Σαρδῶ, τήν Ίσπανίαν, τήν Γαλιαν, και επί τέλους; διά τά ίδια αὐτή; όρρωμάματα. Αί άποικίαι της κατά μήκος των παραλίων της; Αφρικῆς επύξζανον τά πλούτη της; μάλλον ή τήν ισχύν του Κράτους της; ή Μασσαλία, άποικία των Φοινίκων, αὐτῶς; εδιδώθησαν από της; έκυτων πατρίδος, και έπειτα από της; νήσου Κύρου υπό των Τυρίων, έχρουν περιγυρων άγονον και άκυρον, ενηχολήθη εις τήν αλιείαν, εις τό εμπορίον και εις τήν ανεξαρτησίαν της; και εις; τοῦτο μόνον άπέβλεπον αι εις τήν Ίσπανίαν και αι εις τά μεσημβριανά παράλια της; Γαλλίας άποικίαι αὐτῆς. Τά καταστήματα ταῦτα ύπῆρχον διττῶς; αναγκάζει εις τούς λαούς, οτινές; ήταν άφωτισμένοι εις τό εμπορίον; πρώτων μὲν, ή ναυτιλία αὐτῶν έστερημένη πυξίδος; δέν έτόλμα να εκτεθῇ εις μακρινούς; διαπλους; δέν έτόλμα να μακρυνθῶσι των παραλίων, και ή αναγκάζει άπόστασις των διαπλων άπῆται κα-

ταφύγια ασφαλῆ και άφθονα διά τούς θαλασσοπορούντας; έπειτα δέ οι πλείστοι των λαών, μεθ' ών εμπορεύοντο, ή δέν συνήρχοντο άκόμη εις πόλεις, ή εναγχιλούμενοι άποκλειστικῶς; εις τό να περιζώνονται τά άπολύτως; αναγκάζει, κατεργάζοντο τά περιττά. Έπρεπε λοιπόν να συστήσῃ διαμετακομιστικῆς; άποθήκας; διά το εσωτερικόν εμπορίον, όπου τά πλοία να δύνωνται να κάμωσι τας; ανταλλαγᾶς των. Τό εἶδος; τουτο των άποικιῶν αναλογεί πρός; τάς νυν ύπαρχούσας; άποικίας των εμπορικῶν εθνῶν της; Ευρώπης έν τῇ Αφρικῇ και τῇ Ίνδιῃ; αι άποικίαι εκείναι έρητισίμευον ως; επίνεια και ως; φρούρια; διακόλόνοντα και ασφαλίζοντα τό εμπορίον των μητροπόλεων.

ΣΤ'.

Επειδή ούδεις των αρχαίων Λαῶν συνίστασε τοσαύτας; άποικίας, όσας οι Ρωμαίοι, διά τοῦτο ήθελωμεν όμιλήσειν ιδίως; περι αὐτῶν. Οι Ρωμαίοι είχαν διάφορα είδη άποικιῶν, δυνάμενα να διαιερωθῶσιν εις; άποικίας Ρωμαϊκᾶς; και άποικίας Λατινικᾶς. Οι μὲν κάτοικοι των Ρωμαϊκῶν άποικιῶν ήσαν πολίται Ρωμαίοι, και είχαν δικαίωμα ψήφου, χωρὶς όμως; να μετέβωσι των αρχῶν και των τιμῶν της; Δημοκρατίας; οι δέ κάτοικοι των Λατινικῶν άποικιῶν είχαν δικαίωμα ψήφου, εάν ο Αρσῶν έπέτρεπε τοῦτο ει; αὐτούς; και ήδύναντο να γίνωσι πολίται Ρωμαίοι, άφοῦ

ήθελον εκτελέσειν υπηρεσίαν τινά έν τινι των Λατινικῶν πόλεων. Ύπῆρχον πρός; τοῦτοις; και στρατιωτικῆς; άποικίαι διά τούς; γέροντας; στρατιώταις, οτινές; ήθελον κατακτήσειν άνήκοντες; εις; στρατείας; άλλ' αι άποικίαι αὐται δέν άπατέλιον χωριστῆν τάξιν των Ρωμαϊκῶν άποικιῶν, από των όποιων διακρίνοντο μόνον διά της; εκλογῆς των απ' αρχῆς; σχηματισάντων αὐτάς. Οι Ρωμαίοι, ως; και οι Έλληνες, εδυνεθίζον να οικοδομῶσιν έν ταῖς; άποικίαις; νου; και άλλας; μεγαλοπρεπεῖς; οίκοδομάς, όμοίας; προς; τάς; έν Ρώμῃ; και ταῖς; άλλαις; Ιταλικῆς; πόλεις, διά να παρηγορήσωσιν οὔτω; τήν αθυμιαν των πρώτων άποικιῶν; και τούς; ποταμούς; δέ και τά; όρη των άποικιῶν τουτων; ονόμαζον; διά των; ονομάτων των ποταμῶν; και των; όρειων, άτινα; οι άποικιασάντες; είχαν; καταλείψειν. Οὔτω; λοιπόν; ή Τρέβη, ή Κολωνία, ή Τολώσσα, και άλλαι, είχαν; εκάστη; Καπιτωλίον, ως; και ή Ρώμη; ή δέ Βερώνη, τό Δούγδουον (Λυόν) ή Βιέννη, ή Νεῦμασος, ή Αρλη, και άλλαι; πόλεις, είχαν; όμοίως; ιπποδρόμιον; και άμφιθέατρον, των; όποιων; τινές; διασώζονται; μέχρι; τοῦδε; αξιόλογα; λείψανα. — Διονύσιος; ο Αλικαρνασσεύς; ανατρέπει; μέχοι; του Ρωμύλου, όπως; άνεβῆ έν τῇ; εποχῇ; εκείνη; τήν; καταγωγῆν των; άποικιῶν. και τῷ; όντι; αναγινόμενον; έν; τῇ; αρχαίᾳ; Ιστορίᾳ, ότι; εκ; των; χωρῶν, άς; ο Ρωμύλος; κατακτήσατο, και; κατ'; ών; έπολέμησεν, οὐδενίαν; ή-

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Προχθές το πρωί κινήθη εις τον λιμένα της Ερμούπολεως από Σύμης έρχομένη ή ώραία Γαλλική φρεγάτα « Πομόνη », φέρουσα τον Ναύαρχον Κόμητα Βιλλιωμέζ. Σήμερον δέ, τελουμένης της έορτής των γενεθίων του Αυτοκράτορος των Γάλλων, ο Κύριος Ναύαρχος συνοδεύμενος υπό των ανωτέρων αξιωματικών ανέβη εις τον εν Σύμφω ναόν του Αγίου Ιωάννου, εν φ εψάλη ή προσήκουσα δοξολογία, και έτελέσθη μετά πάσης της ένδεχομένης λαμπρότητος ή έορτή. Παρήσαν δέ εις την τελετήν ταύτην και πάσαι αι εν Ερμούπολει Αρχαί, και πολλοί των πολιτών. Η Μουσική της Ναυαρχίδος θέλει παιανίσει περι τό δεινόν εν τη πλατεία "Ο θ ω ν ο ς, και τό έσπερας παρασκευάζονται διάφοροι φωταΐφαι εις τιμήν της έορτής, ήν καθισά λαμπροτάτην ή παρουσία του Κυρίου Ναύαρχου και των άλλων ευγενών τέκνων της Γαλλίας, ήτινα αποτελούσι την χορείαν των αξιωματικών της Ναυαρχίδος. Λέγεται δέ, ότι και χορός θέλει δοθή τό έσπερας επί της Πομόνης, εις όν προσκληθήσονται αι Αρχαί και αι σημαντικώτεροι των οικογενειών.

— Πρό πολλού αναγινώσκονεν εν ταίς Εφημερίσι των Αθηνών, έχγάζω, δέ και εν ταίς των Πατρών, παράπονα κατά των Αρχών, ώς πωλουμένου του άρτου της πρώτης ποιότητος προς λεπτά 44. διήχυρίζονται δέ ότι πρέπει να καταβιβασθή ή τιμή του άρτου, αποδεικνύουσαι λογικώτατα, ότι κατά τας τρεχούσας τιμάς των σίτων ο άρτος της πρώτης ποιότητος έπρεπε να τιμάται λεπτά 40, και εφεξής ο κατώτερος. Ταύτα αναγινώσκοντες έθαυμάσαμεν την ανεξικακίαν του λαού της Ερμούπολεως, όστις άγογγύστωι τρώγει τον άρτον της πρώτης ποιότητος προς λεπτά στρογγυλά πενήκοντα, και ουδέ λόγος γίνεται περι υποτιμήσεως αυτού. Τι εύχάγωγος τώ όντι και ανεξικακος λαός! Αλλά μήπως είναι πλέον καιρός να συλλογηθώσι και οι άρχοντες; αυτού, ό τι ή άδιαφορία αυτών απέναντι τοιαύτης ανεξικακίας είναι έγκλημα, και έγκλημα ού τό τυρόν; Νομίζομεν, ότι είναι πλέον καιρός να τό συλλογηθώσι διότι είναι άστοπον άλλαχου μέν της Ελλάδος να γίνηται τοσοούτος λόγος και θόρυβος, ώς τιμωμένου του άρτου λεπτά 44, και να ζυγίηται επιμόνω; ή υποτιμήσεως αυτού, ήμεις δέ να τρώγομεν αυτόν προς 50 λεπτά, και κλειστά παρεσκευασμένον. Άποτεινόμενοι προς ανθρώπους εύσυνειδήτους, και αναγινώσκοντας εφημερίδας, και κάλλιστα γινώσκοντας, τί γίνεται εκτό; ή μών, έλπίζομεν, ότι δεν άπαιτούνται πολλοί λόγοι, όπωι πείσωται αυτού, εις την διόρθωσιν της άδικίας τούτης, την όποιαν δεν είναι δυνατόν να υποφέρη ο λαός; επί πολλών έτι καιρών. Φρόνιμον λοιπόν να προληφθώσι τά δίκαια αυτού παράπονα.

— Ο Έπταρχελεύς των ένταύθα Πρωτοδικών Κύριος Α. Μπέτσος έπέκυθη της δημοσίας υπηρεσίας. Άγνούμεν τους λόγους της πάύσεως του Κυρίου Μπέτσου νομίζομεν όμως, ότι τό παρόν Υπουργείον, όπερ εζ άρχής εδείχθη λίαν ανεκτικόν και φειδωλόν ώς προς τας πάύσεις των δημοσιών υπαλλήλων, και αυτών άκόμη των αντιπολιτευομένων, προκαλέσαν την παύσιν του Κυρίου Μπέτσου, είχε λόγους άποχρόντους. Ίδού τί λέγει περι της πάύσεως του Κυρίου Μπέτσου ή εν Αθήναις εκδοομένη Εφημερίς ο Φιλόκατρις.

« Ο εν Σύμφω Έπταρχελεύς των Πρωτοδικών Κ. Μπέτσος; έφίητος απέλυθη της υπηρεσίας. Βραδέως μέν, αλλά τέλοι πάντων άπανεμήθη δικαιοσύνη και ικανοποίησις εις την δημοσιογραφίαν, έξωθίνοντα; της υπηρεσίας ανθρώπου ά αξίου

αυτής, και πάντα άκαταλλήλου να κατέχη εις χείρας την πλαστιγία της; Θιμίδοι. Ο Κ. ύπουργός; της δικαιοσύνης είναι άξίεπαινοι; διχ την αποπομπήν του υπαλλήλου τούτου, και τοι όλίγον βραδέως ενεργήσας αυτήν. »

— Περιεργός φε τ φ α ς έξεδόθη κατά του Αστέρου τ ω ν Κ υ κ λ ά δ ω ν υπό του Πισσα της Κρήτης. Ένθυμούνται έτω; οι αναγνώσται του Αστέρου, ότι εις εν των προλαβόντων αυτού φύλλων έδημοσιεύθη έπιστολή εκ Κρήτης, παρακαλουμένη περι των εκεί συμβάντων ένεκα κόρης τινός Οθωμανίδος, περι ής ικανά ελέχθησαν εν πολλαίς εφημερίσιν ύπερ και κατά. Την έπιστολήν εκείνην, έγχειρισθείσαν ήμιν παρά τινος των ένταύθα εμπόρων, έδημοσιύσαμεν ώς είχεν, ουδέμιν επενεγκόντες; παρατήρησιν περι των εν αυτή περιεχομένων. Ένδέχεται και να μη ήταν αληθή τά περιεχόμενα, ώ; διήχυρίσθησαν άλλοι; άλλ; οι τοιοῦτοι, και ο Πισσά; μετ' αυτών, έπρεπε να αρκεσθώσιν εις όσα έδημοσιύσαν απέναντι της έπιστολής; εκείνης, ή και να πέμψωσι προς; ήμās; έπιστολήν άλλην, τά έναντία αποδεικνύουσαν. Ημείς; δεν ήθέλομεν δυτικολευθή να δημοσιεύσωμεν αυτήν συμφώως προς; την αρχήν, ήν εν τώ προγράμματι του Αστέρου; διεκηρύξαμεν, ότι δηλ; προθυμότατα θέλομεν δεχθί και δημοσιεύειν πάσαν αντίρρησην, σκοπόν έχουσαν να καταδείξη την αλήθειαν προς; ικανοποίησιν του τυρόν άδικηθέντος. Και όμως; αντί τοιαύτης έπιστολής; έγράφη υπό του Πισσα προς; τον εν Κρήτη Πρόξενον της; Ελλάδος; έγγραφον έπίσημον, κηρύττον έκπτωτον της νήσου τον Αστέρου τ ω ν Κ υ κ λ ά δ ω ν, και συγχωροῦν εις μόνον τον Κύριον Πρόξενον να λαμβάνη αυτόν, χωρίς όμως; να τον μεταδίδη εις άλλον. Λυπούμεθα πολύ, διότι ο Πισσά; της; Κρήτης, άνθρωπος λεγόμενος; έξευγενισμένος; και πεπαιδευμένος; υπέπεσεν εις πολιτικόν άμάρτημα άσυμβίβαστον προς; τον έξευγενισμένον και την παιδείαν. Και κατά μέν την ούσίαν, τούτέσιν ώς προς; τά διχοθέντα περι της; έξωμοσάσεως Οθωμανίδος, ενδέχεται να έχη δίκαιον, και τό πράγμα να μη συνείδη ώς; έξετίθετο εν τη έπιστολή; της; διχ του Αστέρου; δημοσιεύσει. Ω; προς; τον τρόπον όμως; δι ου ένόμισεν, ότι θέλει αποδείξει τό ήμικρημένον της; έπιστολής; τούτέστι διχ της; έξωρίας του Αστέρου; από της; Κρήτης, έπραξεν άμάρτημα πολιτικόν, άσυγχώρητον εις; άνθρωπον λεγόμενον φιλόκαλον και έξευγενισμένον; διότι ή έφημερίς ουδέν ειπεν άφ' έαυτής; περι των γενομένων εις την Οθωμανίδα κόρην, αλλά μόνον έδημοσιύσε την έπιστολήν. Έάν δέ προεταξεν αυτης; όλίγας λέξεις, αυται; έστρεφίζοντο επί του περιεχομένου εν τη έπιστολή; και ταύται; έροισιμλήθη, ώ; φαίνεται, ο Πισσά; να δείξη αληθεύσας; διχ του προς; τον Πρόξενον της; Ελλάδος; έγγραφου του. Έλπίζομεν, ότ; όρθότερον σκεπτόμενος; ο πεπαιδευμένος; και φιλόκαλος; Πισσά; της; Κρήτης, ώς; υπό πολλών λέγεται, θέλει διορθώσιν όπερ έπραξε, πολιτικόν λάθος, και θέλει ανακαλέσει τό έγγραφον αυτού, άρίων εις; τον Αστέρου τ ω ν Κ υ κ λ ά δ ω ν έλευθέρην την έσοδον εις την ώραίαν πατρίδα του Μίνωι, αν άλλοι λόγοι δεν υπαγορεύωσι τον αποκλεισμόν αυτού, όπερ βεβαίως; δεν θέλει τον λυπήσει.

— Τα των Ινδιών καθίστανται από ήμέρας εις; ήμέραν σπουδαιότερα. Εξεταζόμενα δέ σχετικώς; προς; τά εν Κωνσταντινουπόλει γινόμενα, εξηγούνται σαφέστατα ώς; προς; την αρχήν και την τάσιν αυτών.

— Τα της; Κωνσταντινουπόλεως; ενέπνεον πολλούς φόβους εις; τους; εκεί εμπόρους; θεωρούντας; την επικειμένην αναχώρησιν των Πρέσβων Γαλλίας, Ρωσίας, Πρωσίας και Σαρδηνίας; ως; πρόδρομον μελλόντων περιπασιών, ουχ; ήττον τπουδαίων των μάλι; πρό μικρού; διχ της; Παρισιανης; συνθήκης; κατευνασθέντων. Ίδού τί γράφει προς; ήμās; εις; των εκεί άξιολόγων εμπόρων.

« Ίδου την επιρόλην μεγάλης άνησυχίας και φόβου γράφω την παρούσαν μου; φαίνεται, ότι αι άπαντήσεις της; Πύλης; προς; τον Κύριον Θουβενέλ; υπήρξαν ανεπαρκείς; προς; ικανοποίησιν των άπαιτήσεων αυτου; και των συνεργαζομένων αυτώ; Πρέσβων; Ρωσίας; Πρωσίας; και Σαρδηνίας. Έδόθη λοιπόν; παρά του Κυρίου Θουβενέλ; τό τελεσίγραφον, και άμα παρεσκευάσθη; εις; αναχώρησιν; αι σημαίαι των τεσσάρων Πρεσβειών; κατεβιάσθησαν; και εν ενί λόγφ; πυκνότατα νέρη; συνεκάλυψαν; εν μέσω του θέρους; τον πολιτικόν; μας; όρίζοντα. ή άνησυχία του ένταύθα; έμπορικου; Κόσμου; είναι; άπερίγραπτος; και τά πάντα; τελειοῦσιν; εις; την εύχην; ο; θεος; σπδ; καλόν. » Σημειώ; ώς; περιεργον; περιστασίον; τινα, μαρτυρούσαν; την άπίστευτον ταχύτητα; της; διχ του ηλεκτρικού; τηλεγράφου; συνενοήσεως. Ο Κύριος; Θουβενέλ; παρασκευαζόμενος; να παρουσιάσχη; εις; την Πόρταν; τό τελεσίγραφον; αυτου; έτηλεγράφησεν; εις; Παρισίους; « Ταύτη; της; στιγμής; άπέρχομαι; εις; την Πόρταν; όπωι; έχχειρισθώ; τό τελεσίγραφον. » Ένώ; δέ; είχε; φθάσει; εις; τά πρόθυρα; του Παλατιου; έλαβε; τηλεγραφικώς; την; εξής; άπάντησιν; « Προσφέρθητε; μετά; γενναϊότητος; και; άξιοπρεπείας; ».

Κύριε Συντάκτα του Αστέρου!

Μās; γράφουσιν; εξ; Ανδρου; Έτελείωσε; τέλος; και ή Δημοκρατική; έκλογή; Κορηίου; άδύνατον; να; σās; εκθέσω; τον τρόπον; καθ' όν; ή Διοικητική; Αρχή; ενήργησεν; επί; ταύτης; προς; υποστήριξιν; των; εύνοουμένων; της; μ' όσον; όμως; και; αν; είχαν; επιθυμίαν; ζωας; επιτύχων; ουτος; ή έκλογή; των; Συμβούλων; επέφερε; τό; αντίθετον; αποτέλεσμα; καθότι; εκλέχθησαν; ώς; τοιοῦτοι; οι; Κύριοι; Ν. Καίρης; Ι. Μιχ; Μπιστιης; Γ. Δελαγαρμαμάτικα; και; Αντ; Καμπάνης. Άρρω; δέ; απέτυχον; εις; την; έκλογήν; των; Συμβούλων; διχ; να; φέρη; εύνοϊκόν; προς; τους; φίλους; τούτου; αποτέλεσμα; διχ; την; θέσιν; του; Δημάρχου; συγκαλεί; εις; τό; Συνέδριον; 2; εκ; των; εκλεγθέντων; τούτων; συμβούλων; του; Μιχ; Μπιστιν; και; Γ. Δελαγαρμαμάτικαν; ουδέν; δέ; τους; τακτικούς; άριστοίους; αλλά; δύο; άντ' αυτών; συμπληρωματικούς; ώς; άριστοίους; δέ; εκείνους; οίτινες; ήδύνατο; να; ψηφισθώσιν; ώς; μάλλον; φορολόγιοι; μόνον; και; ούτως; κατορθώσας; πλειονοψηφίαν; άνεδείξεν; ώς; υποψήφιος; όχι; τους; εκ; της; θελήσεως; του; λαού; απορρόφοντας; άλλ; όποιους; ο; Κ. Έπαρχος; ήθελε; τό; δυστύχημα; δέ; ότι; μεταξύ; τούτων; υπάρχουν; και; πρόσωπον; τό; όποιον; παρέχει; εις; τον; τόπον; λυπηράς; άνηκνήσεις; του; παρελθόντος; του. Τά; Πρακτικά; της; Έκλογής; καθυποβάλλονται; όσον; ούπω; εις; την; Β. Νομαρχίαν; δεν; άμφισβάλλομεν; δέ; ότι; ο; άξίτιμος; Κ. Νομάρχης; θέλει; επεξεργασθί; δεόντως; αυτά; και; εκδώσει; δικαίαν; επί; τούτων; άπόφασιν; και; προλάβει; ούτω; και; τας; επαπιλουμένας; δυσχερείας; εις; τον; δήμον; και; ικανοποιήσει; και; του; αποκλεισθέντας; παρά; του; Κ. Έπαρχου; άδικως; Συμβούλους. Α. Μ.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Την; παρελθούσαν; Παρασκευήν; απέβιασεν; ένταύθα; ο; άρχαίος; αγωνιστής; Νικόλαος; Τζάννης; Ίδραϊος; καταβλήθει; υπό; φλογεράς; νόσου; των; εντέρων; άφ' ής; προσεβλήθη; εν; Άλεξανδρεία; όπου; άρτίως; είχε; διορισθί; παρά; της; Σ. Κυβερνήσεως; Διμενάρχης; παρά; τώ; Έλληνικώ; Πρόξενειώ. Ορείλοντες; φόρον; εύγνωμοσύνης; και; εις; τον; μακαρίτην; καθό; συντελέσαντα; κατά; τον; ιερόν; άγώνα; της; Εθνικής; ανεξαρτησίας; μνείαν; αυτου; ποιούμεθα; εύχόμενοι; ίνα; ο; Υψίστος; κατατάξη; αυτόν; εν; σκηναις; μακάρων. Γαίαν; έχοι; έλαφράν; αγωνιστά; Νικόλαε!

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Υποκάτωθεν; της; οικίας; του; Κυρίου; Γ. Γιάνναρη; Ψαριανού; προς; τό; μέρος; του; Αϊγιάλου; έστυστήθη; κατ' αυτάς; παρά; του; Κυρίου; Φ. Κούρμη; Κατάστημα; υπό; την; επιγραφήν; « ΔΥΟ; ΧΡΥΣΕΣ; ΑΓΚΥΡΕΣ » διευθυνομένον; παρά; του; Κυρίου; Ριχάρδου; Α. Κούρμη. Έν; αυτώ; εύρίσκονται; και; πωλούνται; εις; μετριωτάτας; τιμάς; διαφόρων; ποιότητων; οίνοι; και; οίνοπνεύματα; της; Εύρώπης; και; διάφορα; άλλα; αναγκαία; είδη; προς; χρήσιν; των; πλ; ίων.

Ερμούπολις; 30; Ιουλίου; 1857.

ρήμασιν; άλλ; ότι; ήρξόσθη; να; μεταφέρη; εκείθεν; τους; κατοίκους; εις; άλλους; τόπους; αντικαθιστών; αυτους; δια; κατοικίαν; της; Ρώμης. Οι; διάδοχοι; του; Ρωμίου; Βασιλεί; έπραξαν; τό; αυτό; Αλλά; τούτο; δεν; έμποδίζει; να; θεωρησωμεν; την; έστίαν; (παρά; τό; στόμιον; του; Τιβεριδος;) ώς; πύτην; Ρωμικήν; άποικίαν; και; τοι; άποικισθί; επί; της; Βασιλείας; του; Σεραφίου; Τυλλίου; εκτου; Βασιλέως; της; Ρώμης; διότι; αυτή; είναι; ή; μόνη; αξιόλογος; άποικία; των; άλλων; άπασών; ως; μικρών; χωρίων; θεωρουμένων. Μετά; την; κατάργησιν; της; Βασιλικής; Αρχής; οι; Ρωμαίοι; έβράδυναν; να; σκεφθώσι; περι; τοιούτων; καταστημάτων; άφου; όμως; ήρχισαν; να; συσταίνωσιν; άποικίας; συνέστησαν; πολλάς; τό; μέν; πρώτον; εν; Ιταλίαι; έπειτα; δέ; καθ' όλους; τους; ύπ' αυτών; κατακτηθέντας; τόπους. Ο; Αύγουστος; και; οι; διάδοχοι; αυτου; Αυτοκράτορες; έπραξαν; τό; αυτό; και; εντό; όλίγους; συνέστησαν; άποικίας; μέχρι; των; όχθών; του; Εύφρατου; και; του; Τίγριδος; άλλ; αι; τελευταίαι; αυται; συνέστησαν; άπασαι; σχεδόν; υπό; στρατιωτών; άπομάχων. Ο; τι; προς; πάντων; ενεθεάρρυνε; τους; λαούς; ώστε; να; συντρέχωσι; προθύμως; εις; τας; Ρωμαϊκάς; άποικίας; ήτο; ή; εκ; μέρους; των; Ρωμαίων; παραχώρησις; των; γαιών; ως; ήρχοντο; να; κατοικήσωσι; και; άκόμη; ή; χορηγήσιν; ού; μόνον; των; προς; τον; διάπλου; αναγκαίων; αλλά; και; πολλών; σκευών; και; εργαλείων. Μεταξύ; δέ; των; εις; άποικίαν; αποστελλομένων; έξελεγον; άνδρας; γενναίους; και; σώφρονας; ου; κατέστειναν; άρχηγούς; των; άποικιζομένων; κατά; την; γνώμην; των; ήγουμένων;

των; τούτων; κατεταίνοντο; εις; τούτο; μάλλον; ή; εκείνο; τό; μέρος; και; εις; την; οίκοδομήν; δέ; των; πόλεων; ή; γνώμη; τούτων; υπερίχθεν; ώς; προς; την; έκτασιν; και; τό; σχέδιον; αυτών. Έν; τοσοῦτφ; δέ; πάν; όστι; γίνετο; ανεφάρτετο; εις; την; δόξαν; και; την; λαμπρότητα; του; Ρωμαϊκού; Κράτους. Ο;λαι; σχεδόν; αι; δημόσιαι; οικοδομαί; ως; αι; αγοραί; οι; ναοί; και; τά; παλάτια; φιλοδοξούντο; κατά; τό; σχέδιον; των; εν; Ρώμη. Δεν; επεπρεπε; εις; τον; τυρόντα; να; εξαποστείλη; ή; να; οδηγήσχη; μίαν; ή; πλείονας; άποικίας; Ρωμαίου; λαού; άλλ; έπρεπε; να; μεσολαβήσχη; νόμος; επιτρέπων; αυτώ; τούτο; προς; δέ; της; συστάσεως; των; τοιούτων; Νόμων; κατέφευγον; εις; θεοπρόπους; και; υπέλαόν; ο; δέ; Ηγεμόν; ή; ή; Γερουσία; άνόμαζε; τον; άποικιζόμενον; ού; την; σημαίαν; ώς; μίαν; να; καταταχθώσιν. — Υπήρθε; αι; μέν; συνίσταντο; εκ; Ρωμαίων; αι; δέ; εκ; Λατινών; και; πλ; ίρονται; κατ' έτος; ώς; ορισμένον; φόρον; εις; τον; Ρωμαϊκόν; λαόν; αι; δέ; δεύτεραι; ήταν; εξηρημένα; τοιούτων; φορολογίων; εις; τινας; των; άποικίων; τούτων; άπεμόντο; τά; της; πολιτείας; δικαιώματα; και; πολλάκις; συνέστανον; αυτάς; ως; προσηπομοίον; των; έδ; υλεψέων; αυτών. Τούτο; τούλάχιστον; αποδίδουσι; πολλοί; των; Ιστορικών; εις; τον; Λεύκιον; Σύλλαν; και; τούτ'; αυτό; βεβαίως; περι; του; Γαίου; Καίσαρος; περι; του; Νόμου;

του; Αντωνίου; περι; του; Λεπίδου; και; του; Αύγουστου. Εκάστη; των; άποικίων; τούτων; είχε; όμοίους; νόμους; ως; επί; τό; πλείστον; όμοιζόντας; προς; τους; Ρωμαίους; και; ενίοτε; άπαραλλάκτους. Οι; άρχοντες; αυτών; όποιοι; ήταν; οι; Δύραρχοι; οι; Τιμηταί; οι; Αγορανόμοι; και; οι; Ταμίαι; ήσαν; επιφορτισμένοι; να; επαγρυπνώσιν; εις; την; εκπλήρωσιν; των; πολιτικών; Νόμων; οι; δέ; Ισρεί; εις; την; των; θρησκευτικών; έν; δέ; εν; τοις; άποίκους; συντηρούμετο; και; τις; εκ; των; Γερουσιαστών; απέδιδον; αυτώ; τό; όνομα; Δέκαρχος; (Decurior). — Δύσκολον; είναι; να; όρίσωμεν; ακριβώς; τον; αριθμόν; των; Ρωμαϊκών; άποικίων. Τινές; των; συγγραφέων; υπολογίζουσι; μέχρι; 150; εν; τη; Ιταλίαι; 60; εν; τη; Αφρική; 30; περίπου; εν; τη; Ιβηρία; τοσαύτας; περίπου; εν; τη; Γαλιτία; και; ούτω; καθ' εξής. Ο;πωι; δήποτε; ήμεις; βεβαίον; είναι; ότι; άπασαι; αι; Ρωμαϊκάι; άποικίαι; όπου; αν; έτύχων; εγκαταστημένοι; είχαν; τό; αυτό; ιδίωμα; τούτέστιν; έλλάου; την; Ρωμαϊκήν; γλώσσαν; και; ουδέποτε; μετεχειρίζοντο; την; γλώσσαν; του; τόπου; εν; φ; εγκατεταίνοντο.

(Η συνέχεια; εις; τό; επόμενον; φύλλον.)

(Επειτα; Δικαστικόν; Παράρτημα.)
Ο; Εκδότης; Ν. ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΣ.
ΤΥΠΟΙΣ; Ν. ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΥ.